

بازگشت به «مادری ناب» از «مادری مضاعف»

«مادری» پایدارترین و زیباترین ویژگی فطری است که هیچ فرد، گروه و مسلکی تاکنون نتوانسته است آن را از بین ببرد

مریم
قربانزاده
نویسنده

خورشید

محیطی سالم باشد و عوامل ناامنی جانی، روانی و جسمی برطرف شود. از اینجاست که می‌گوییم مادری بزرگ‌ترین، مهم‌ترین و اولین شغل اجتماعی یک زن است. مادر یک مصلح اجتماعی است. حضور زن‌ها در همه این سال‌ها می‌خواهد این را ثابت کند که فعالیت اجتماعی (نه شاغل بودن) با مادری کردن منافات ندارد اما یک غلط فاحش رخ داده است و آن همین خلط شاغل بودن با فعالیت اجتماعی است.

همین غلط بزرگ کلاه گشادی سر همه گذاشته است که مادری با شاغل بودن نمی‌خواند، وقت می‌گیرد و جلورشدن زن را می‌گیرد، مانع تفریحات او می‌شود و او را از جامعه دور می‌کند؛ پس فرزند نمی‌آورد و اگر بیاورد یکی یا دو تا می‌آورد که بچه‌ها دست و پایش را نگیرند.

اما فطرت و طبیعت با این اشتباه همخوانی ندارد. به لحظه‌ای فکر کنید که با ۲ زن مواجه می‌شوید: اولی می‌گوید شاغل و تحصیل کرده است و یک فرزند دارد. دومی می‌گوید تحصیل کرده است و ۴ فرزند دارد. کدامیک اعماق قلب شما را شادتر می‌کند؟ کدام را در درون تحسین می‌کنید؟

مادری پایدارترین ویژگی فطری است که هیچ کس و هیچ مسلکی نتوانسته است آن را از بین ببرد. امکان ندارد با دیدن یک نوزاد روحان شاد نشود. هرچند با هزار رنگ و لعاب، مصرف‌گرایی، مدرک‌گرایی، خودمحوری و خودخواهی روی فطرت را پوشانده‌اند، در اعماق قلبمان از دیدن یک مادر و فرزندانش حس مهربانی وجودمان را پر می‌کند. این حس مهربانی را میل بازگشت به فطرت زن می‌نامیم.

در کتاب «زن بودن»، اثر تونی گرنث، بازگشت به فطرت زن را جویا می‌شویم: «مادری ناب دارد خودش را پیدا می‌کند. مادری مضاف با سوالات متعددی مواجه شده است.» در این قرن و غرب آلوده که زن‌ها عمده‌های اقتصادی و جنسی شده‌اند، روح مادری می‌تواند نجاتگر باشد. مردم ما صاحب مانا‌ترین و تاریخی‌ترین روح مادری‌اند. باید اصل خودمان را بازجویم. زن‌ها وقتی مادر نباشند، یک آدم معمولی‌اند: یک پزشک معمولی، یک استاد معمولی، یک دانشجو معمولی و یک کاپیتان تیم فوتسال معمولی. اما مادر شدن زن‌ها را از دنیای پزشکان، استادان و ورزشکاران معمولی ارتقا می‌دهد و بالا می‌برد.

آن عکس شیرین همه شیرینی‌اش به همان حس زیبای مادری است و گرنه زنان ورزشکار زیادی از زیر قرآن رد می‌شوند و برای مسابقات به خارج از کشور می‌روند.

الان کسی به برد و باخت تیم فوتسال بانوان فکر نمی‌کند اما از مادر بودن خانم کاپیتان لذت می‌برد، حتی اگر گل نزنند و تیمش بالا نرود، چون پرچم قشنگ مادری‌اش بالاست.

هرچه زیبایی هست در همین حس است در مادر شدن است. هرچند امنیت است در آغوش یک مادر است. فرقی نمی‌کند آن مادر یک پزشک باشد یا یک دانشجو یا یک نویسنده یا یک بازیکن فوتسال. ارزشش به مادر بودنش است: «مادری ناب».

«مادری مضاف» این روزها دارد تبلیغ می‌شود و شده است. اینکه در کنار مادری کردن به کارهای دیگری هم بپردازیم. بد نیست اما الگو شدن و بزرگ شدن این موضوع نکات ظریفی دارد.

«مادری» اولین شغل اجتماعی یک زن است. برمی‌آشوبیم علیه همه کسانی که مادری را یک کار خانگی می‌دانند و مادرها را آدم‌های غیراجتماعی می‌دانند و به محض اینکه با یک مادر روبه‌رو می‌شوند اولین سؤالشان این است: خودت چه کار می‌کنی؟!

انگار مادری کردن و تربیت انسان (عنصر اصلی جامعه) را کار کوچکی می‌دانند و می‌خواهند از کار بزرگ‌تری باخبر شوند، کاری مثل مهندسی، پزشکی، ورزشکاری، نویسندگی، مدیریت و باید برهم زد این فکر منجمد و نپخته را که دارد ترویج می‌شود، این فکر که بیشتر به نوعی مالیخولیا تبدیل شده است، اینکه توارزشت به مادری کردن نیست و اگر موازی مادری کردن کار دیگری داری، حتی اگر تحصیل در یک رشته به درد نخور دانشگاهی یا محفوظات طلبگی باشد، آن وقت مادری کردن مهم می‌شود.

ظرافت کار همین جاست. دوباره تکرار می‌کنم، مادر شدن اولین شغل اجتماعی یک زن است. فعالیت اجتماعی اصولاً و اساساً با فعالیت اقتصادی و کارمندی و پول درآوردن فرق می‌کند. پس خطاب به همه خانم‌های شاغل، با کمال احترام عرض می‌کنم کار کردن و کسب درآمد یک فعالیت اقتصادی است و شما را یک بانوی اجتماعی معرفی نمی‌کند و شغل نداشتن نشانه اجتماعی نبودن نیست.

کسب درآمد و شغل هرچند موقعیت اقتصادی یک زن را ارتقا می‌دهد اما اگر به امور اجتماع اطرافش توجه نداشته باشد و در فکر حل مسائل اجتماعی نباشد، نمی‌توان گفت او یک زن اجتماعی است و اگر کسی اولویت را به خانواده و فرزندان بدهد، نمی‌توان گفت و نباید گفت او یک زن غیراجتماعی، خانگی و بی‌خبر است. مادری اولین شغل اجتماعی یک زن است چون تربیت عنصر اصلی اجتماع (انسان) با اوست و پس از تولد فرزندان، جامعه برای زن مهم می‌شود.

برای یک مادر اینکه بیرون از خانه در جامعه، سینماهایش، ورزشگاه‌هایش، مدرسه‌هایش، کلاس‌هایش، آموزشگاه‌هایش، صداوسیماهایش و همه و همه که ارکان اجتماع و جامعه هستند چگونه‌اند مهم می‌شوند.

مادر برای خوب بودن و پاک بودن پارک‌ها، سینماها، فیلم‌ها و کتاب‌ها باید کمر همت ببندد تا محیط بیرون برای رشد فرزندانش